

[Landbrugsministeren.]

for det end ved Afsmeltning — enten til Dele af Befolkningen eller til hele Befolkningen og saa samtidig opretholdt Prisen paa det ferske Flæsk i Butikkerne for derigennem at tilkendegive, at det første var en ekstraordinær Foranstaltning, som gik ud paa at aflaste Slagterierne i den vanskelige Situation, de nu er inde i. Jeg tør naturligvis ikke sige, at man ikke kan blive nødt til at afsmelte Svin til Fedt — for jeg havde jo for et Par Aar siden aldrig tænkt mig, at vi kunde komme i den Situation, at vi maatte destruere Kreaturer. Det kan altsaa godt gaa saaledes, at vi bliver nødt til det samme med Hensyn til Svinene, men jeg synes ikke, man kan gaa til en saadan Foranstaltning, saa længe man ikke er sikker paa, at alle Forbrugere her i Landet er blevet tilfredsstillet med Hensyn til Forbruget af Flæsk.

Jeg tror, jeg med disse Bemærkninger har svaret paa de forskellige Spørgsmaal, der er stillet til mig. Skulde jeg have overset et enkelt, beder jeg om Undskyldning herfor og er villig til at svare paa et senere Tidspunkt.

Socialministeren (Steincke): Der er til mig henvendt Bemærkninger eller Spørgsmaal vedrørende, som naturligt er — bortset fra enkelte specielle Omraader — Arbejdsløshedsproblemet og den nylic ikrafttraadte Socialreform, hvilken sidste selvfølgelig har maattet medføre forskellige Overgangsvanskeligheder, dog færre, end man efter de mange Nydannelser og under Hensyn til Lovens relativt hurtige Ikrafttræden maatte have forventet.

Hvad først Arbejdsløshedsproblemet angaar, det, der rider hele Civilisationen eller de Omraader, som man tidligere plejede at betegne med dette Navn, som en Mare, er det rigtigt og glædeligt, hvad Socialdemokratiets ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at der næsten overalt er nogen Nedgang i Arbejdsløsheden, og at Nedgangen herhjemme i det sidste halve Aar har været relativt stor. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde dog med Rette heroverfor opmærksom paa, hvor usikre disse Tal er ved en Sammenligning mellem de forskellige Lande. Men selv om det maatte staa relativt godt til herhjemme, er det jo en rings Trøst, naar vi betragter Arbejdsløshedens Omfang nu, sammenlignet med de saakaldte normale Tider, og yderligere tager Hensyn til Arbejdsløshedens kronisk forløbende Karakter og dens Tendens til særlig at ramme de unge og kaste

dem ud i Lediggang, Nød og Elendighed af enhver Art. Forholdene tilraader i højeste Grad ikke alene at blive enig om de fornødne erhvervsmæssige Foranstaltninger til at bringe Beskæftigelsen op her i Landet, men tillige at fremme ethvert Forslag, der tilsigter at undgaa en Udvidelse af Understøttelseslovgivningen, uanset hvor store eller smaa Forhaabninger man nærer til disse enkelte Forslag — jeg tænker herunder bl. a. ogsaa paa de tre i Udvalg liggende Lovforslag om 40 Timers Ugen, om Tilskud til Merbeskæftigelse og om Forbud mod Overarbejde. Forholdene er i Øjeblikket saaledes, at Tiden ikke er inde til at hænge sig i mere eller mindre stivnede Doktriner og naturligvis endnu mindre lægge op til oprivende Arbejdskampe, men i Virkeligheden kun til Samarbejde paa det bredest mulige Grundlag for at komme i Gang paa de flest mulige Omraader.

Jeg beder undskylde, at jeg ikke beskæftiger mig nærmere med de forskellige Opstillinger og Udregninger vedrørende Arbejdsløshedens Størrelse i sig selv og i Forhold til de andre Lande, hvor interessante de forskellige Udtalelser herom end maatte være. Jeg tænker ved det sidste Adjektiv i højere Grad paa det ærede Medlem Hr. Christianis end paa det ærede Medlem Hr. Aksel Larsens Udtalelser. Thi uanset alle disse Beregninger staaer det jo fast, at Arbejdsløsheden er forfærdende, og at dens Konsekvenser for Individ som for Samfund er uoverskuelige. Og det staaer desværre ligeledes fast, at Interessen for dens Bekæmpelse ved effektive Midler i store Kredse er ret sløj, desværre ikke mindst i de Kredse, som netop særlig beklager sig over Understøttelseslovgivningen og de store Skatter.

Jeg maa derfor over for det ærede Medlem Hr. Elgaard's Henstilling til Regeringen, Folketingstidenden Sp. 379, om, at nu maa yderligere Udgifter til Sociallovgivningen, i alt Fald saa længe, Tiden er vanskelig, opføre, svare, at intet skulde være mig kærere, da Understøttelse er den slettest mulige Form for Hjælp, men da de fattige dog har en grundlovmæssig Ret til at leve, til ikke at sulte ihjel her i Landet, saa er det desværre nødvendigt, at vi fortsætter med Understøttelse, indtil Rigsdagen formaar at blive enig om at skaffe det tilstrækkelige Arbejde frem, eventuelt fordele Arbejdet eller give Tilskud til Merarbejde. Men netop i de Henseender var det ærede Medlem Hr. Elgaard forleden som Ordfører paa Venstres Vegne endnu mere forbeholden og modvillig i Aar end i Fjor.